

Daniels bok – nummer nittionio

De sista dagarna och Guds dom: Profetiska insikter uppenbaras

Jeff Pippenger

2024-02-29

De ”sista dagarna” representerar tillkännagivandet av att domen öppnas i den första ängelns rörelse, och i den tredje ängelns rörelse tillkännages domens avslutning. I de ”sista dagarna” har Guds folk blivit, och blir, upprest för att förkunna Guds dom, men för att vara en budbärare för Guds dom måste man förstå domen. Ett främsta kännetecken för laodikeisk adventism, både den lärda klassen och den olärda klassen, är att de inte känner Guds dom. Alla profeterna riktar sig mer specifikt till de sista dagarna än till de dagar i vilka de levde.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profetior gäller för oss. ’Och allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev nedskrivet till varning för oss, över vilka tidernas ände har kommit.’ 1 Korinthierbrevet 10:11.” Selected Messages, bok 3, 338.

Alla profeterna är eniga med varandra, så deras profetior framställer alla samma bild, och den bilden gäller de sista dagarna, vilka är domens dagar.

Och profeternas andar är underordnade profeterna. Ty Gud är inte oordningens Gud, utan fridens, såsom i alla de heligas församlingar. 1 Korintierbrevet 14:32, 33.

Jerusalem i Hesekiels syn, som börjar i kapitel åtta, är Guds församling, vilken är den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen i den yttersta tiden. Hesekiels kapitel åtta och nio identifierar två klasser av tillbedjare vid avslutningen av domen över Guds hus. Den ena klassen framställs genom de tjugofem äldste männen som böjer sig för solen, men de som suckar och ropar över de styggelser som begås i församlingen och i landet får Guds sigill. I kapitel elva fortsätter Hesekiels syn med att åskådliggöra straffet över de tjugofem män som böjer sig för solen.

Och anden lyfte upp mig och förde mig till östra porten i Herrens hus, den som vetter mot öster; och se, vid portens ingång stod tjugufem män, bland vilka jag såg Jaasanja, Asurs son, och Pelatja, Benajas son, folkets furstar. Då sade han till mig: Människobarn, dessa är de män som uttänker ondskan och ger onda råd i denna stad, de som säger: Tiden är inte nära; låt oss bygga hus. Denna stad är grytan, och vi är köttet. Profetera därför mot dem, profetera, du människobarn. Och Herrens Ande föll över mig och sade till mig: Tala! Så säger Herren: Så har ni talat, ni av Israels hus; och jag känner de tankar som stiger upp i ert sinne, var och en av dem. Ni har förökat era slagna i denna stad och fyllt dess gator med slagna. Därför säger Herren Gud så: Era slagna, dem som ni har lagt mitt i den, de är köttet, och denna stad är grytan; men er skall jag föra ut ur dess mitt. Ni har fruktat svärdet, och jag skall låta svärdet komma över er, säger Herren Gud. Jag skall föra er ut ur dess mitt och överlämna er i främlingars hand och verkställa domar bland er. Hesekiel 11:1–9.

Jerusalem identifieras som ”kitteln”, och folket i Jerusalem är ”köttet” som kokas i kitteln, vilken är en gryta. De ogudaktigas dom, som verkställs av änglarna med fördärvsvapnen i sina händer, vid tiden för beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen (ty syster White säger att beseglingen i Hesekiel kapitel nio är densamma som beseglingen i Uppenbarelseboken kapitel sju), innefattar sanningen att de ogudaktiga avlägsnas från Jerusalem. Vid den snart annalkande söndagslagen kommer det andliga Jerusalem att renas och upphöjas som ett baner över alla bergen.

Och det skall ske i de sista dagarna, att berget med Herrens hus skall stå fast grundat överst bland bergen och vara upphöjt över höjderna; och alla hednafolk skall strömma dit. Och många folk skall gå åstad och säga: Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus; han skall undervisa oss om sina vägar, och vi skall vandra på hans stigar. Ty från Sion skall undervisning utgå och Herrens ord från Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Den rening som fullbordas för Jerusalem vid söndagslagen är avlägsnandet av laodiceiska adventister, varvid endast filadelfiska adventister blir kvar. Den juridiska korporativa strukturen är då avslutad, ty Förenta staternas regering är den kontrollerande enheten i den juridiska ordning som upprättades 1863, och när Förenta staternas regering påtvingar landet söndagsfirande, blir Sjundagsadventistkyrkans korporativa struktur antingen juridiskt upplöst, eller också ändras dess namn juridiskt till något i stil med Söndagsadventistkyrkan.

När de ogudaktiga i Jerusalem avlägsnas ur grytan av de förgörande änglarna, upphör den laodiceiska adventistförsamlingen, och den filadelfiska rörelsen blir det andliga Jerusalem som upphöjs såsom ett baner. Mika talar till de äldste männen, vilka Jesaja kallar de bespottande män som kallar ljuset mörker och mörkret ljus, och identifierar genom en fråga att de äldste männen borde ha känt till ”domen”. De borde ha känt tiden för sin besökelse.

Och jag sade: Hör, jag ber er, ni Jakobs huvuden och ni furstar av Israels hus: Är det inte er sak att känna rätten? Ni som hatar det goda och älskar det onda, som sliter huden av dem och köttet från deras ben, ni som också äter mitt folks kött och flår huden av dem och bryter deras ben och hugger dem i stycken såsom till grytan och såsom kött i kitteln. Mika 3:1–3.

Gud avsåg, och avser alltjämt, att Hans folk i de sista dagarna skall ”känna domen”, och domen är inte ett enhetligt begrepp. Den är en fortskridande historia, som omfattar flera beståndsdelar och särskilda kännetecken. Den är en profetisk tidsperiod som började år 1798 och fortsätter till slutet av millenniet. Den är både undersökande och verkställande. Den fullbordas över varje människa som någonsin har levt på planeten jorden, och även över de änglar som fördrevs från himlen. Domens tidsperioder är en väsentlig insikt för Guds trofasta i de sista dagarna, ty svaret på Mikas fråga är: ”ja, Israel skall förstå domen.”

Jeremia fastslår att de äldste männen i Jerusalem i den sista tiden utgör kulmen på ett ”ständigt avfall”, såsom detta framställs genom de fyra generationerna av tilltagande uppror, symboliserade av de fyra tilltagande styggelserna i Hesekiel kapitel åtta. Jeremia anger att de äldste männen är insnärjda i spiritualism, ty de ”tillbe” ”solen och månen och himlens hela härskara”. Han förklarar att de skall ”falla och icke resa sig”, ty ”de har förkastat Herrens ord”. Genom dessa kännetecken visar Jeremia att ”folket känner icke Herrens dom”.

På den tiden, säger Herren, skall man föra fram Juda konungars ben och hans furstars ben och prästernas ben och profeternas ben och Jerusalems invånares ben ur deras gravar. Och man skall breda ut dem inför solen och månen och hela himlens härskara, dem som de har älskat och dem som de har tjänat och efter vilka de har vandrat och dem som de har sökt och dem som de har tillbett. De skall inte samlas ihop och inte begravas; de skall bli till gödsel på jordens yta. Och döden skall väljas framför livet av alla dem som är kvar av denna onda släkt, dem som är kvar på alla de platser dit jag har drivit dem, säger Herren Sebaot. Vidare skall du säga till dem: Så säger Herren: Skall de falla och inte resa sig igen? Skall den som vänder sig bort inte vända tillbaka? Varför har då detta folk i Jerusalem vänt sig bort i ett beständigt avfall? De håller fast vid svek, de vägrar att vända om. Jag lyssnade och hörde, men de talade inte rätt; ingen ångrade sin ondska och sade: Vad har jag gjort? Var och en vände sig till sin egen väg, såsom hästen stormar in i striden. Ja, storken under himlen känner sina bestämda tider; och turturduvan och tranan och svalan ger akt på tiden för sin ankomst; men mitt folk känner inte Herrens dom. Hur kan ni säga: Vi är visa, och Herrens lag är hos oss? Se, sannerligen, till intet har skrivarnas penna gjort den. De visa männen skall komma på skam, de skall gripas av förfäran och fångas; se, de har förkastat Herrens ord, och vilken vishet finns då i dem? Jeremia 8:1–9.

I kapitel fem betecknar Jeremia dem som inte känner Herrens dom som ”dåraktiga”.

Gå omkring genom Jerusalems gator och se nu, och ge akt, och sök på dess öppna platser, om ni kan finna en man, om där finns någon som skipar rätt och söker sanningen; då skall jag förlåta det. Och även om de säger: Så sant Herren lever, så svär de dock falskt. O Herre, är inte dina ögon vända till sanningen? Du har slagit dem, men de har inte sörjt; du har förtärt dem, men de har vägrat ta emot tillrättavisning; de har gjort sina ansikten hårdare än klippan; de har vägrat att vända om. Därför sade jag: Förvisso är dessa arma; de är dåraktiga, ty de känner inte Herrens väg, inte sin Guds rätt. Jeremia 5:1–4.

I de sista dagarna känner den laodiceiska adventismen, de som i liknelsen om de tio jungfrurna framställs såsom de oförståndiga jungfrurna, vilka syster White säger representerar ”adventfolkets erfarenhet”, ”varken Herrens väg eller sin Guds dom”. I nästa kapitel identifierar Jeremia att Herrens ”väg” är de ”gamla stigarna”, men de oförståndiga laodiceiska adventisterna vägrar att vandra på dem eller att lyssna till basunens ljud. ”Basunen” är en symbol för dom, vilken de oförståndiga laodiceiska adventisterna naturligtvis inte känner.

Så säger Herren: Stå vid vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen är, och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: Vi vill inte vandra på den. Jag satte också väktare över er och sade: Hör trumpetens ljud. Men de sade: Vi vill inte höra. Hör därför, ni folk, och lär känna, du församling, vad som är bland dem. Hör, o jord: se, jag skall låta olycka komma över detta folk, frukten av deras tankar, därför att de inte har lyssnat till mina ord, inte heller till min lag, utan förkastat den. Jeremia 6:16–19.

Det ”onda” som drabbar ”församlingen”, vilken vägrade att ”lyssna till basunens ljud” och ”vandra” på ”de gamla stigarna”, där den sena regnets ”vila” skulle finnas, inträffar när ”församlingen” ”förkastar hans lag” vid den snart kommande söndagslagen.

Elijas trefaldiga tillämpning identifierar verket av en budbärare och en rörelse under tiden för den verkställande domen, vilken börjar vid den snart annalkande söndagslagen. Nära besläktad med Elijas trefaldiga tillämpning är den trefaldiga tillämpningen av den budbärare som bereder vägen för Förbundets Budbärare. Den trefaldiga tillämpningen av den budbärare som bereder vägen identifierar ett verk genom en budbärare och en rörelse under tiden för undersökningsdomen. Den budbärare som bereder vägen, och Elia, är nära besläktade trefaldiga tillämpningar, liksom Roms trefaldiga tillämpning med den trefaldiga tillämpningen av Babylons fall, men de besitter viktiga åtskillnader som är förbundna med Guds dom.

Elijas trefaldiga tillämpningar och den trefaldiga tillämpningen av den budbärare som bereder vägen för Förbundets Budbärare är förbundna med två skilda domsverk som Gud utför genom sin utvalde budbärare och den rörelse som sluter sig till budbärarens budskap. Dessa två verk är förbundna med två skilda domsperioder, även om det finns en överlappning mellan symbolerna.

Den tredje och siste Elias verk står i relation till den verkställande domen över den trefaldiga föreningen i det moderna Babylon, och den budbärarens verk som bereder vägen står i relation till rannsakningsdomen och reningen av Guds folk. Malaki kapitel tre introduceras med den sista versen i kapitel två.

Ni har tröttnat ut Herren med era ord. Men ni säger: Vari har vi tröttnat ut honom? När ni säger: Var och en som gör det onda är god i Herrens ögon, och han har behag i dem; eller: Var är domens Gud? Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig. Och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni har er glädje i; se, han kommer, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda dagen då han kommer, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är såsom en guldsmeds eld och såsom tvättarens lut. Han skall sitta såsom en som smälter och renar silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offergåva behaga Herren, såsom i forna dagar och såsom i gångna år. Malaki 2:17–3:4.

I de sista dagarna är Gud, enligt Malakis vittnesbörd, förtröttad på den laodiceiska adventismen, som håller fast vid 1888 års uppror. 1888 års uppror förebildades av Korachs, Datans och Abirams uppror, och den läromässiga tvistefrågan i Korachs uppror var huruvida de som gör det onda fortfarande är rättfärdiga i Herrens ögon.

Men Korach, Jishars son, Kehats son, Levis son, och Datan och Abiram, Eliabs söner, och On, Pelets son, Rubens söner, tog män till sig. Och de reste sig upp mot Mose tillsammans med några av Israels barn, två hundra femtio furstar i menigheten, ansedda män i församlingen, män med namn. Och de samlade sig mot Mose och mot Aron och sade till dem: Ni tar för mycket på er, eftersom hela menigheten är helig, var och en av dem, och Herren är mitt ibland dem. Varför upphöjer ni då er själva över Herrens menighet? 4 Moseboken 16:1–3.

I de sista dagarna är Gud uttröttad av den laodiceiska adventismen, som håller fast vid 1957 års uppror, vilket helt enkelt är manifestationen av 1888 års uppror, infört i ett officiellt uttalande. Boken Questions on Doctrine befäste 1888 års uppror, som var en upprepning av Koras, Datans

och Abirams uppror, enligt vittnesbördet från den ängel som undervisade syster White om att hon måste stanna kvar vid 1888 års konferens för att nedteckna historiens upprepning av Koras uppror. Tvåhundrafemtio ansedda män slöt sig samman med Kora, Datans och Abiram mot Mose, Guds representant, i upproret.

De tjugofem män som tillber solen i Hesekiel kapitel åtta representerar ett tionde, eller en tiondel, av de två hundra femtio män som frambar rökelse i Koras, Datans och Abirams uppror, vilka förebildade ledarna för upproret år 1888, vars läromässiga uppror formaliserades år 1957 genom utgivningen av boken Questions on Doctrine.

Korachs, Datans och Abirams uppror förkastade den ”dom” som Gud hade fällt, genom vilken han förkunnade att de skulle vandra i öknen i fyrtio år. Laodiceisk adventism började vandra i Laodiceas öken år 1863, efter att de hade förkastat det laodiceiska budskap som framlades 1856, vilket medförde domen att vandra i öknen under många ytterligare år på grund av deras brist på tro. I upproret 1888 var de fortfarande ovilliga att ta emot det laodiceiska budskap som bars fram av äldstebröderna Jones och Waggoner.

De som gjorde uppror år 1888 förkastade inte bara den andliga auktoriteten hos äldstebröderna Jones och Waggoner, utan också auktoriteten hos profetissan Ellen White och den Helige Andes auktoritet, ty de handlade utifrån föreställningen att hela församlingen var lika helig.

År 1863 hade de återvänt för att äta tillsammans med den lögnaktige profeten i Betel, och därigenom antog de till sist den definition av frälsning som representerades av Koras uppror, och därefter stadfäste de officiellt den falska läran i boken Questions on Doctrine. Den läran är en falsk definition av ”rättfärdiggörelse genom tro”.

Upproret år 1863 var början på förkastandet av Millers juveler, vilka återgavs på Habackuks två tavlor. I Habackuk kapitel två frambringar ”striden” i vers ett slutligen två klasser av tillbedjare, vilka uppenbaras genom sin oenighet om det budskap som dröjde.

Se, hans själ är uppblåst och är inte rättsinnig i honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Habackuk 2:4.

Den ”tro” hos den ”rättfärdige” i ”striden” i Habackuk kapitel två grundade sig på den ”syn” som tydligt hade skrivits på tavlor. I upproret 1863 fullbordades det första steget i att avlägsna det som var skrivet på tavlorna av dem som inte längre ägde den ”rättfärdiges” tro. Upproret 1863 utgjorde det första fröet till den revolt som slutligen skulle stadfästa en falsk definition av läran om rättfärdiggörelse genom tro år 1957.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Herren sände i sin stora barmhärtighet ett högst dyrbart budskap till sitt folk genom äldstebröderna Waggoner och Jones. Detta budskap skulle på ett mer framträdande sätt ställa den upphöjde Frälsaren, offret för hela världens synder, inför världen. Det framställde rättfärdiggörelse genom tro på Borgensmannen; det inbjöd människorna att ta emot Kristi rättfärdighet, som uppenbaras i lydnad för alla Guds bud. Många hade förlorat Jesus ur sikte.

De behövde få sina ögon riktade mot hans gudomliga person, hans förtjänster och hans oföränderliga kärlek till människosläktet. All makt har blivit given i hans händer, för att han må utdela rika gåvor åt människorna och meddela den ovärderliga gåvan av sin egen rättfärdighet åt den hjälplöse mänskliga redskapet. Detta är det budskap som Gud befallde skulle ges till världen. Det är den tredje ängels budskap, som skall förkunnas med hög röst och åtföljas av utgjutelsen av hans Ande i rikt mått.” Testimonies to Ministers, 91.

”Sanningen för denna tid, den tredje ängels budskap, skall förkunnas med hög röst, det vill säga med tilltagande kraft, allteftersom vi närmar oss det stora slutliga provet.” The 1888 Materials, 1710.

”Prövningens tid är nu alldeles över oss, ty den tredje ängels höga rop har redan börjat i uppenbarelsen av Kristi rättfärdighet, den syndaförlåtande Återlösaren. Detta är början till ljuset från den ängel vars härlighet skall uppfylla hela jorden.” Selected Messages, bok 1, s. 362.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.